

MOUNTAINS
MADE OF
az üveghegyek
GLASS

TÜNDÉRMESÉK
ÚJRAGONDOLVA
I.

A nagy sikerű Hades és Persephone-
sorozat szerzőjétől

fine selection

SCARLETT ST. CLAIR

SCARLETT ST. CLAIR

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

A hét fivér és a hét királyságuk:

Casamir: A Tövis Királysága

Lore: A Nadragulya Királysága

Silas: A Nárcisz Királysága

Eero: A Gyűszűvirág Királysága

Talon: A Hunyor Királysága

Cardic: A Szarkaláb Királysága

Sephtis: A Fűz Királysága

1.

Varangy a kútban

ALIBA A LÁBAINÁL FOGVA LÓGOTT egy alacsony, vastag faágról, vére egy vödörbe folyt. A szívem minden cseppenésre összehúzórt, a hang mindenhová követett, még akkor is, amikor fát vágtam, hogy felkészüljek a közeledő viharra, és tüzelővel rakjam meg a kandallót. A néhány perc leforgása alatt, amit kint töltöttem, a levegő lehűlt, mégis izzadság gyöngyözött a homlokomon, és kiütött a testem többi részén is.

Melegem volt, a vér csöpögött, és a fejszecsapásaim úgy dörren-tek, mint a villámlás a völgyben, ahol éltem, Az Elvarázsolt Erdő mellett. Éreztem magamon az erdő tekintetét – sötét és gonosz volt, de ismerős. Az ő szeme előtt nőttem fel. Tanúja volt a születésemnek, anyám és apám halálának és a nővérem meggyilkolásának.

Apám mindig azt mondta, hogy az erdő maga a mágia, de én nem hittem neki. Egyáltalán nem hittem el, hogy elvarázsolt lenne.

Az erdő élt, ugyanolyan valóságos és érző volt, mint a benne élő tündérek. A mágia a tündéréké, akik ugyanolyan gonoszak, mint az erdő.

Az izmaim egyre merevebbek lettek, az állkapcsom megfeszült, az elmémben vörösben ázó emlékek kergették egymást, miközben a vér tovább csepegett.

Csöpp.

Vérpettyes fehér bőr.

Csöpp.

A fonott aranyhoz hasonló haj vörösbe borul.

Csöpp.

Egy nő mellébe fűrődött nyílvevessző.

Aki nem pusztán egy nő – hanem a nővérem.

Winter.

A szívem minden egyes veszteségtől összeszorult.

Anyám volt az első, ő rögtön a születésem után elhunyt. Őt a nővérem követte, majd apám nem sokkal később, mert belebetegedett a gyászba. Én nem voltam elég, hogy megmentsem, hogy itt tartsam ezen a földön, és bár nem maga az erdő vitte el őket, mégis őt okoltam.

Őt okoltam a fájdalomért.

Mély nyögés rázta meg a talajt a lábam alatt; megálltam, leeresztettem a fejszémet, és a sötét erdőben kerestem a hang forrását. Mintha egyre közelebb kúszott volna, a liget, ahol a házam megbújt, napról napra egyre kisebb lett. Hamarosan mindannyiunkat elemészt majd a gonoszsága.

Kikaptam a vödört a liba alól, és a tartalmát az erdőbe lötytyintetem – vörös vonal sötétítette be a levelekkel borított talajt.

– Még nem kaptál elég vért? – sziszegtem. Forrt bennem a harag, de az erdő hallgatott az áldozatom után, én pedig halálosan fáradtnak éreztem magam.

– Gesela?

Elsie halk hangjára megdermedtem, megvártam, amíg a szememben érzett nyomás enyhül, és lenyeltem a torkomban növekvő gombócot – csak utána fordultam szembe vele. Barátnőnek neveztem volna, de az még azelőtt volt, hogy a nővéremet elragadta az erdő, mert miután ő eltűnt, mindenki elhagyott. Egy részem nem tudta Elsie-t hibáztatni. Tudtam, hogy először a szülei, majd a havonta összegyűlő falubeliek kényszerítették, hogy tartson tőlem távolságot. Úgy hitték, átok ül rajtam, ezért vesztettem el mindenkit, akit szerettem, és volt egy olyan érzésem, hogy nem tévednek.

Elsie sápadt volt, csak az orcáján látszott egy kis rózsaszín pír. A színe miatt a szeme sötétebbnek, szinte viharosnak tűnt. Kontyba fogott haja kibomlott, a fürtök glóriaként keretezték az arcát.

– Mi az, Elsie?

A szeme tágra nyílt, akárcsak a nővéremé a halála előtt. Valami megrémisztette. Talán én.

– Kiszáradt a kút – közölte rekedt hangon. Megnyalta kicserepesedett ajkait.

– És mégis mit csináljak? – kérdeztem, bár a szavaitól mély rettegés ülte meg a gyomromat.

Egy pillanatig hallgatott, majd halkan így szólt:

– Most rajtad a sor, Gesela.

Hallottam a szavakat, de elengedtem a fülem mellett, és lehajoltam a fejszémért. További magyarázat nélkül tudtam, mire gondol. Rajtam a sor, hogy viseljem a falunkra, Elkre nehezedő átok következményeit.

Elket gyerekkorom óta átok sújtotta. Senki sem tudta pontosan, hogyan és miért kezdődött. Egyesek egy kereskedőt okoltak, aki megszegte egy boszorkánynak tett ígéretét. Mások szerint egy szabó volt a felelős. Voltak, akik egy hajadonra mutogattak, néhányan pedig a tündéreket okolták, és egy balul elsült alkut.

Bármilyen is volt az oka, mindig egy falubelit választottak ki, hogy véget vessen az átoknak – egyeseknél ez csak fájdalmas kelésekkel járt, másoknál viszont olyan pusztító következményekkel, mint a sáskák által felfalt termés. Állítólag véletlenszerűen választották ki az illetőt, de mindenki tudta, hogy ez nem igaz. Elk polgármestere arra használta az átkokat, hogy megszabaduljon azoktól a falubeliektől, akiket nem tartott méltónak, mert egyetlen falubeli sem tudta megtörni az átkot következmények nélkül.

A nővérem sem.

Lesújtottam a fejszémmel, olyan erős csapást mértem a fára, hogy a penge megrepesztette az alatta lévő rönköt.

– Én nem használom a kutat – mondtam. – Van sajátom.

– Nincs mit tenni, Gesela – közölte Elsie.

– De ez nem igazságos – vágtam vissza, és ránéztem.

A tekintete jobbra siklott. Megdermedtem, és amikor megfordultam, láttam, hogy Elk lakói sorakoznak mögöttem sápadt kísértetekként, Roland seriffet kivéve, aki az élükön állt. Szép egyenruhát viselt – kéket, mint a tavaszi ég –, a haja aranylott, mint a nap, fürtjei zabolátlanul hullámoztak.

Elk női lakói jóképűnek tartották. Megnyerőnek találták gödröcskés mosolyát és azt, hogy vannak fogai.

– Gesela – szólított meg, ahogy közelebb lépett. – A kút kiszáradt.

– Én nem használom a kutat – ismételt meg.

Semleges arccal válaszolt.

– Nincs mit tenni.

A torkom kiszáradt. Tökéletesen tudatában voltam, hogy Elsie és Roland közrefogtak – Elsie a hátam mögött, Roland pedig előttem állt. Nem volt menekvés. Ha futásnak eredek, az egyetlen menedéket a mögöttem húzóódó erdő jelentheti, de ha bevetem magam oda, akkor tárt karokkal ölelem magamhoz a halált.

Pedig vágyom kellene a halálra. Nem volt már semmi, ami itt tartson, mégsem akartam az erdőnek megadni azt az örömet, hogy a magáénak tudhassa a csontjaimat.

A kötényembe markoltam, hogy megtöröljem az izzadt tenyereimet, miközben Roland arrébb lépett, a tekintetemet fogva tartva. Elsie a derekamra szorította a kezét. Nem esett jól az érintése, igyekeztem elhúzódni tőle. Amikor elhaladtam Roland mellett, Elsie-vel mögém léptek, és a falusiak felé tereltek, akik még mindig mozdulatlanul álltak, mint egy kerítés.

Mindannyiukat ismertem, ahogy a titkaikat is, de soha nem árultam el nekik, mert ők is tudták az enyémeiket.

Senki sem szólt, de ahogy közeledtem, Elk lakói megmozdultak – egyesek elé, mások mellém vagy mögém léptek, és körbekerítettek.

Roland és Elsie a közelemben maradtak. Úgy éreztem, mintha a szívem az egész testemben dobogna. A többi, megtört átokra gondoltam. Mind különböző volt. Az egyik falubeli Az Elvarázsolt Erdőben barangolt, és egy boszorkány kertjéből leszakított egy virágot. A vén banya erre megátkozta, és medvévé változtatta. A férfi kétségbeesetten visszatért Elkbe, ahol nyílve sző fúródott a szemébe. Csak a halála után tudtuk meg, ki volt. Másnap reggel egy csapat veréb támadt rá a medvét megölő vadászra, és kicsipkedték a szemét.

Volt egy fa is, amin egykor aranyalmák nőttek, de az idő múlásával nem termett az áhított gyümölcs. Egy nap egy fiatal férfi haladt keresztül a falun, és azt állította, egy egér rája a fa gyökereit. Azt mondta, ha megöljük az egeret, a gyümölcs újra teremni fog, ezért az előző polgármesterünk végzett az egérrel, és a fa ismét gyümölcsöt hozott. A polgármester leszakított egy almát, beleharapott, erre olyan éhség fogta el, hogy végül halálra zabálta magát.

Ezután senki nem nyúlt a fa gyümölciséhez, sem a fa ágai alatt halálát lelt polgármesterhez.

Tudtam, hogy nem léteznek boldog befejezések. Bármi is vár rám ezután, az biztosan a halálomhoz vezet.

A lakók fantomokként özönlöttek el a falu közepét. A kísérteties kör közepén tartottak, körülvették a kutat, amelynek szája az ég felé ásítozott, és csak egy hideg, kőből emelt kör volt, amely mélyen a földbe nyúlt. Odamentem, és belepillantottam: az alja csontszáraz volt.

Roland mellettem állt – túl közel, éreztem a testéből áradó meleget.

– Kit fogsz feláldozni, miután mindenki, akit gyűlölsz, meghalt? – kérdeztem rápillantva.

– Nem gyűlöllek – válaszolta, és szégyentelenül csillogó szeme a mellemre siklott. – Épp ellenkezőleg.

Undor fogott el.

Azóta ismertem Rolandot, mióta az eszemet tudtam, ahogyan Elkben mindenkit. Egy gazdag kereskedő fia volt. Pénzzel vásárolt magának rangot a faluban, és emeltette magát a polgármester mellé, ami hatalmat adott neki minden nő felett, akire csak szemet vetett, és biztosította, hogy soha ne kelljen az átokkal szembenéznie.

A saját szerencsétlenségem sosem rettentette el Rolandot. Gyakran felajánlotta, hogy *segít az ügyemben*, ha vele hálók.

– Undorító vagy.

– Ó, Gesela, ne tégy úgy, mintha megvetnéd a figyelmemet!

– Pedig így van – válaszoltam. – Komolyan mondom.

Roland arca megkeményedett, de közelebb húzódott, és minden akaraterőmre szükség volt, hogy ne lökjem el. Utáltam a szagát, ami nedves szénára és bőrre emlékeztetett.

– Elintézhetem a dolgot. Csak mondd ki azt az egy szót.

– Milyen szót? – kérdeztem fogcsikorgatva.

– Mondd, hogy hozzám jössz feleségül.

Arrébb löktem.

Nem mintha komolyan gondolta volna. Már sok nőnek tett hasonló ajánlatot azzal az ürüggyel, hogy megmenti őket, csak hogy később megszégyeníthesse őket azért, mert komolyan vették.

Ha valaki átokként ült ezen a földön, akkor az Roland Richter volt.

– Az több, mint *egy* szó, te idióta! – sziszegtem. – De mondok én neked egy szót: soha!

Roland a fogait csikorgatta, és a kút felé lökött.

– Akkor kénytelen leszel szembenézni az átokkal!

Megbotlottam, a kút szélére támaszkodtam, tenyeremmel a nyálkás kőbe kapaszkodtam, miközben a mélyben húzódó végtelen sötétségbe bámultam.

– A vén banya az erdőben azt mondta, hogy egy varangy van a kútban. Öld meg, és újra lesz vizünk!

– És a vén banya azt is említette, hogy velem mi lesz?

– Kínáltam neked kiutat, de te elutasítottad.

– Nem kínáltál kiutat – vágtam vissza. – Csak egy újabb átkot.

– Szerinted a velem kötött házasság egyenlő azzal, amit az erdő tenne veled?

– Igen – sziszegtem. – Ha egy kicsit is vonzónak találnálak, talán megfontolnám, de a dolog jelenlegi állása szerint elhánynám magam abban a pillanatban, amint belém mélyesztet a farkadat.

Roland keze eljárt. Tudtam, hogy képes az erőszakra. Ezt a szeméből is ki lehetett olvasni.

Meglökött, és amikor térdem a kút falához ért, átestem a peremén, és lezuhantam. Hideg levegő érte a hátamat, hangos csattanással értem földet a kút alján. Némán és döbbenetesen feküdtem, és a fenti kerek nyílásból beáramló fény felé pislogtam. Annyira messzinek tűnt, pedig gyorsan zuhantam.

Elsie volt az első, aki lenézett, és amikor meglátott, a szájához kapta a kezét, és eltűnt. Aztán megjelent Roland, aki a kútba köpött.

– Elf ribanc! – sziszegte.

A szavakra összereztem – épp olyan fájdalmasan érintettek, mint az esés.

Aztán mindenki eltűnt.

Felnyögtem, és megpróbáltam felülni, de a hátam sajgott, és minden lélegzetvétel fájt. Egy éles sívítástól összerándultam, amitől fájdalmas görcs futott végig a gerincemen. Megfordultam – egy nagy, kövér varangy bámult rám, kerek szeme úgy ragyogott a sötétben, mint a lámpafény. Elszomorított, hogy nem öltem meg a varangyot azzal, hogy ráesek. Akkor legalább baleset lett volna.

– Ez mind a te hibád – mondtam.

A varangy válaszul visító hangot adott ki, majd ugrott egyet.

Felkiáltottam, mert azt hittem, rám ugrik, de láttam, hogy egy kőre érkezett, ami a kút falából állt ki.

Lassan, nyögdecseelve felültem, mert a hátamban érzett fájdalomtól alig kaptam levegőt. A varangy újra felvisított, a torka hevesen hullámozott. Megfordult a fejemben, hogy megölöm, és körülnéztem a lábam előtt, hogy találok-e egy követ, amivel agyonüthetem, de a gondolattól elfogott a hányinger. A libákat azért vágom le, hogy megegyem őket, de egy varangy más. Ez a varangy más. Ugyanúgy áldozata ennek az átoknak, mint én.

Újabb visítás visszhangzott a szűk térben, amitől összereztem.

Amikor visszanéztem a varangyra, már feljebb járt a falon, egy másik kövön ült, és várt.

– Megpróbálsz elmenekülni előlem? – kérdeztem.

Válaszul megfordult, hártvány lábai cuppogtak a sziklás felületen, és átugrott egy másik kiszögellésre. Miután biztonságban elhelyezkedett, visszafordult, rám nézett, és újabb éles visítást hallatott.

Összerándultam a mindenhonnan visszaverődő hangtól, az izmaim megfeszültek.

Átfutott a fejemben, hogy a varangy talán inkább segíteni akar kijutni a kútból.

Odamentem a falhoz, egyik lábamat az egyik kőre tettem, és megragadtam a fejem felett lévő másik kettőt. A szívem hevesen vert, miközben lábtartókat és fogódzókat kerestem, kétségbeesetten kapaszkodtam a nyálkás kövekbe. A nyújtózkodástól fájt az oldalam, elakadt tőle a lélegzetem, de sikerült felhúznom magam. Amint megmozdultam, a varangy továbbhaladt egy másik kiugró részre. Óvatosan követtem, az ujjaim megdermedtek a hidegtől, a lábaim remegtek, miközben fájdalomhullámok futottak végig a gerincemen.

Minél magasabbra másztam, annál erősebben kapaszkodtam a kövekbe, mert attól féltem, hogy újra leesek. Az idő rosszabbra fordult, amíg a kútban voltam, a jeges eső csípte az arcomat.

A varangy hamarabb ért fel, mint én – megfordult, és nagy, sárga szemével rám bámult, majd ugrott, és eltűnt a szemem előtt. Nem sokkal voltam lemaradva mögötte. Az elgémberedett ujjaimmal a kút peremébe kapaszkodtam, és sikerült kikukucsálnom. Láttam, hogy a falu központja üres, valószínűleg azért, mert megérkezett a vihar.

Megkönnyebbültem, mert attól tartottam, hogy ha Roland meglát, amint kimászok a kútból, visszalök.

A hasamat a kőperemre támasztottam, hogy megpihenjek egy kicsit, majd lecsúsztam a jeges földre. Aztán csak feküdtem ott, mozdulatlanul, csendben, miközben a testemet fájdalom hasogatta. Szórakozottan azon tűnődtem, vajon milyen testrészeimet törhettem el. Az biztos, hogy csúnya véraláfutásokat szereztem.

A varangy türelmesen várt a közelben, miközben a fakó, szürke eget bámultam, és azon tűnődtem, vajon figyel-e valaki az otthona melegéből. Értesíti-e Rolandot? Feltételezi, hogy meghaltam?

A mostanra már ismerős brekegés vonta magára a figyelmemet, arra fordítottam a fejemet, és néztem, ahogy a varangy felugrik a kút peremére.

– Ne!

Térdre kecmeregtem, botladozva felálltam, és a varangy felé igyekeztem. Sikerült megragadnom a lábát, mielőtt visszaugrott volna a sötét lyukba, ahonnan az imént kimásztunk.

Elhajítottam, átrepült a fejem felett, és a hátán ért földet a mögöttem lévő sáros téren. Mintha nem érezne fájdalmat, talpra szök-kent, és a kút felé iramodott.

– Megpróbállak megmenteni, te rohadék! – mondtam fogcsikorgatva, és megint utánanyúltam. Nehéz volt megragadni a sikamlós testét, mert ficánkolt a kezem között. – Ha kell, ketrecbe zárlak!

Inkább, mint hogy megöljem.

A varangy élesen felvisított, éppen akkor, amikor egy befagyott foltra léptem. Megint a hátamra estem. Épp csak eljutott a fájdalom a tudatomig, mert a varangy kiszabadult, és kétségbeesetten a kút felé ugrált.

Élesen belém mart a csalódottság, ez hajtott előre – feltérdeltem, hogy utánamászhasak és elkaphassam, de egy ugrással előttem járt. Megpróbáltam felállni, de a talaj túl csúszós volt, és térdre estem.

A fogamat csikorgatva, dühösen haladtam előre a talajon, a tenyereim egy éles kövön csattant. Nem érdekelt a fájdalom. Az ujjaim a kő köré fonódtak. Nehezebb volt, mint gondoltam, és nagyobb is, és pont, amikor a varangy visszaért a kúthoz, utolértem, a földre rántottam, és lesújtottam a fejére.

Súlyos csend ereszkedett rám, a nyomást a füleimben is éreztem, a döbbenet furcsa érzése járta át a testemet, miközben a mozdulatlan varangyra bámultam, aminek még rángatóztak a lábai. Nem vettem le róla a követ, mert nem akartam szembenézni azzal, amit tettem.

Nem volt hajlandó megállni. Miért nem állt meg?

De tudtam a választ.

Megátkozták. Ahogy mindannyiunkat.

Elhánytam magam, a bűz pedig még jobban felkavarta a gyomromat, miközben levettem a kötényemet, hogy a varangyot és a követ a szövetbe csavarjam. Felkeltem, és hazabotorkáltam. A korábban levágott liba rég eltűnt, valószínűleg a farkasok vonszolták el.

Nem éreztem magamban erőt, hogy érdekeljen.

Fogtam a fejszém – ami még mindig ott állt a rönkben, ahol hagytam –, és elsétáltam Az Elvarázsolt Erdő széléig, ahol belevágtam a kemény talajba, és addig söpörtem félre a földgöngyöket, amíg elég mély gödröt nem ástam, hogy beleférjen a varangy. Miután a kemény földdel betakartam a tetemet, letérdeltem, és hagytam, hogy a jégeső apró, éles tűkként szurkálja a testemet. Ez emlékeztetett arra, hogy még képes vagyok érezni.

Egy idő után felkeltem, és a hideg ellenére a házam mellett álló esővízgyűjtő hordóhoz mentem, feltörtem a tetején képződött jég-réteget, és a benne lévő lábasból vizet locsoltam magamra, megmos-tam az arcomat és a karomat.

Bevittem magammal a fejszét, az éjjeliszekrényre tettem, majd tüzet raktam. Levettem az átázott ruháimat, felvettem a hálóingemet, és bebújtam az ágyba.

A fejem lüktetett, a testem sajgott, miközben összekuporodtam, és addig reszkettem, amíg a takaró alatt fel nem melegedtem.

Azon tűnődtem, vajon meghalok-e álomban.

Reméltem.

Mert tudtam, hogy valami rosszabb vár rám.

2.

Öt elf herceg

DIDEREGVE ÉBREDTEM.

Résnyire nyitottam fátyolos szememet, és láttam, hogy a spa-
letták nyitva vannak, és jég gyűlt össze a párkányon. A szél
süvöltése ellenére a függöny mereven, megfagyva lógott.

Zavartan ráncoltam a homlokomat. Határozottan emlékeztem,
hogy bereteszeltam az ablakot.

Hirtelen felállt a tarkómon a szőr, libabőr futott végig mindkét
karomon, miközben mély rettegés töltött el, és a vér megfagyott az
ereimben.

Nem voltam egyedül.

A párnám alatt tartott késemért nyúltam, de az ujjaim épp csak
súrolták a nyelét, és máris eltűnt.

– Bassza meg!

– Cöcöcö! – szólt egy hang. – Micsoda beszéd ez?

A hátamra gördültem, hogy az éjjeliszekrényen hagyott fejszémért nyúljak, de a szemem megakadt egy alakon, aki a szobám falának dőlt. Magas, vékony és éteri volt. Hosszú, fekete haja – ami olyan fényesen ragyogott, mint a holdfény a sötét vízen – a vállára omlott, hegyes fülének csúcsai kilátszottak alóla.

Arannyal szegett fekete gyapjúkabátot, testhez simuló nadrágot és súlyos fekete csizmát viselt, egyik lábát a háta mögött a falnak támasztotta.

Egy elf volt, még hozzá a finom ruhája alapján egy úr.

– Bassza meg! – ismételtam meg.

Rosszul állt a szénám.

Ő is, mint minden tündér, Az Elvarázsolt Erdőben élt. Nem volt kétségem afelől, hogy bosszút akar állni a varangyért, amit megöltem.

Egy kéz erősen megragadta az államát, és valami éles csúszott végig az arcomon. Vér fakadt a nyomában.

– Ocsmány ember – szólalt meg egy másik hang, miközben nedves nyelve végigsiklott a sebemen. – Ocsmány a szája is.

Megpróbáltam megmozdulni, de nem bírtam, csak a körmeimet tudtam belemélyeszteni a támadóm karjába, hogy lefelé húzzam.

Éreztem, ahogy a bőre összegyűlik a körmeim alatt. A lény felszisszent, szorosabban megmarkolta az arcomat, és hátrarántotta a fejemet.

Most már láttam az arcát, amely hasonlított a másik elf úréra, bár valahogy gonoszabbnak tűnt, és a haja nem sötét, hanem ragyogó szőke volt. Az ujjai olyan erősen belemélyedtek az állkapcsomba, hogy attól tartottam, letépi.

– Engedd el, Sephtis! – szólalt meg egy harmadik hang.

De nem enyhített a szorításon. Ha lehet, még erősebben markolt, és fölém hajolt, a tekintetét az enyémbe fúrta, írisze vöröses árnyalata nyugtalanítóan hatott rám.

– Miért tenném? – kérdezte olyan halkán, mintha nekem tenné fel a kérdést.

Egy kéz – mintha a semmiből jelent volna meg – elrántotta Sephtist, és egy másik elf tűnt fel a látóteremben. Ugyanúgy nézett ki, mint az első: sötét hajú és gyönyörű. Csak a szeme különbözött – furcsa, mohás színű, félig zöld, félig barna.

– Neked kellett volna szemmel tartanod a fivérünket, Lore – mondta ez az újabb elf úr, és feltételeztem, hogy az első elfhez beszél, aki elvette a késemet.

Sephtis szeme villámokat szórt.

– Azért jöttél, hogy elrontsd a szórakozásunkat, Silas? – kérdezte.

Felfordult a gyomrom, hogy vajon milyen szórakozásra gondol Sephtis.

A szőke hirtelen arrébb ugrott, Lore és Silas közé érkezett. Közben még ketten csatlakoztak hozzánk – az egyik borostyánszín szemű, a másiknak mély sebhely húzódott az arca bal oldalán.

Összesen öten voltak. Öt elf úr, közülük négy sötét hajú, de mind ugyanúgy néztek ki, még a szőke is. Az egyetlen különbséget az arcki-fejezésük jelentette, a legridegebbtől a legkevésbé ridegig. Az ágyam lábánál álltak, körülzártak.

– Csatlakozik még hozzánk valaki? – csattantam fel olyan jeges hangon, mint amilyen a szobám volt.

– Nem bírnál el még többel közülünk, te gonosz teremtés – válaszolta Lore. – Vigyázz, mit kívánsz!

– Nem kívántam semmit – feleltem hevesen. Tudtam, milyen következményekkel járnak a meggondolatlan kívánságok, a saját szemmel láttam.

Bárcsak halott lennél! – kiáltottam rá a nővéremre, és aztán tényleg meghalt.

– Aprócska teremtés – jegyezte meg Silas.

– Gonosz teremtés – mondta Sephtis.

– Megölte a fivérünket – tette hozzá a sebhelyes.

– A fivéreteket? – kérdeztem, és éreztem, hogy kifut a vér az arcomból.

– Nézd csak, Talon! Az arca olyan fehér, mint a hó! – mondta Sephtis. Ő tűnt a legdühösebbnek és a legfélelmetesebbnek.

– Pontosan tudod, miről beszélünk, ember – mondta a borostyánszín szemű csendes és nyugodt hangon.

– Nem öltem meg egy elfet! – tiltakoztam.

– De megöltél egy varangyot – mondta Lore.

– Rávágtál a fejére egy kővel – tette hozzá Sephtis.

– Eltemetted Az Elvárásolt Erdő szélén – folytatta Talon.

Lenyeltem a torkomban növekvő gombócot.

– Nem volt más választásom – védekeztem, a szavak heves suttogásként hagyták el a számat.

Tudtam, hogy a falnak beszélek. Senkit sem érdekelt sem Elkben, sem azon kívül, miért tettem, amit, csak az, hogy következményekkel járt.

– Az átok miatt tettem.

– Mindig van egy átok, és mindig van választás – mondta Silas.

– Dönthetnél volna úgy, hogy inkább a fivérünk átkát töröd meg a faludé helyett – szólalt meg Lore. – Hálából, amiért megmentetted, a királynőjévé tett volna.

– De, ó, jaj, te inkább agyonütötted, ezért meg kell büntetnünk téged – közölte Sephtis, vörös szeme éhesen csillogott.

– Honnan tudhattam volna, hogy nem csak egy közönséges varangy? – kérdeztem.

– Ez az emberi véred ostobasága, hogy a látszatra adsz, nem pedig a valóságra – mondta Silas.

– Az pedig az elfek ostobasága, hogy a valóságra adnak, nem pedig a látszatra?

– Ostoba ember! – mondta Lore. – Nekünk nincsenek hibáink.

– Akkor mégis hogyan került a fivéretek egy kútba varangyként?

– Már nem egy varangy egy kútban – mondta Talon. – Hanem egy holttest egy gödörben.

Az összes elf kimért udvariassággal beszélt, kivéve a borostyánszín szeműt, aki az érkezése óta csak egyszer szólalt meg. Nem azért voltak itt, mert szerették a testvérüket. Ez a becsületről szólt. Az erdő által követelt igazságtételről.

Szívdobbanásnyi csend állt be, amíg az öt elf úr összenézett.

– Hat évet fogsz a hetedik fivérünk foglyaként tölteni – közölte Silas.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– Akárhogy is számolom, öten vagytok – mondtam.

– A hetedikünk egy szörnyeteg – magyarázta Sephtis, de nem tudtam elképzelni semmi félelmetesebb dolgot nála, aki olyan könnyedén megvágott, és megízlelte a véretem.

– Nem lehet rosszabb, mint ti együttvéve – vágtam vissza, bár ahogy kimondtam a szavakat, félelem járta át a testemet. Valahogy tudtam, hogy rosszabb.

– Majd meglátod – mondta Silas.

Pillanatnyi csend állt be, miközben ötükre meredtem. Fogalmam sem volt, mi fog történni. Végigmeneteltetnek az erdőn a hetedik testvérük királyságának kapujáig?

– Hol van a hetedik fivérek? – kérdeztem, miközben azon töprengtem, milyen gyorsan tudom elérni a még mindig az ágyam melletti asztalon heverő fejszémet. Éreztem, hogy a jelenléte a bőrömet égeti, annyira a kezembe akartam fogni. – Miért nincs itt?

– Senki sem látta Tövis herceget, már majdnem tíz éve – válaszolta Lore.

– Hogyan lehettek biztosak benne, hogy szörnyeteg?

– Mert mindannyian szörnyeteger vagyunk – válaszolta Sephtis gúnyos mosollyal.

A fejszémemért nyúltam. A mozdulattól döbbenetes fájdalom hasított az oldalamba. Kiszorította a levegőt a tüdőmből, elakadt tőle a lélegzetem, szédülni kezdtem. Mégis talpra ugrottam, imbolyogva álltam a hepehupás ágyon, és a fejem fölé emeltem a fejszét, a hozzám legközelebb álldogáló elf felé célozva, amikor egy hatalmas mágiahullám egyenesen mellkason talált.

Elestem, de a térdem a kemény padló helyett egy pihepuha szőnyeget érintett. A kellemesebb földet érés ellenére a testem minden megsérült része üvöltött, és fájdalmas kiáltás szakadt fel a torkomból.